

Armastus.

Karin Michaelis'e jutustus Daani keelest.

Frefen Valle oli — üks kõigerohtem hallitanud wana-piigadest terwes ilmas.

Kui ta kuskilt kodu tuleb, siis on tal esimeseks tööks oma kingade pealt tolmud ära pühkida, neid siis mõne riide-tüki sisse mässida ja ühte teatud kohta panna, kus nad tal alati seisawad. Sellejuures paneb ta piinliku hoolega tähele, et üks kinganina teisest vähemalt üks millimeeter kaugel on.

Frefen Valle elab pärandatud kapitali protsentidest. Surmaülikond seisab tal juba walmis ja ta wäikene puhast loakene tuletab nukkude tuba meelde.

Tal on hea kõneand, ja kõik, kes teda tunnewad, armastawad teda. Suured juhtumised on ta elus — haruldased asjad ja nii leiab kõigeweiksem asi ta silmas juure tähenduse. Suuremad juhtumised ta elus on: ema surm, sõhwale uue riide peale tõmbamine ja siis jalaluu murdmine.

Wiimane õnnetus juhtus kümme aastat tagasi ja Frefen Valle läib ikka veel kapi najale toetades. Kõik külalised, kes teda ta haiguse ajal waatamas käisid, pidid oma nime ta murtud jala gipsiümbriku peale kirjutama, neid nimesid lugedes wiitis ta siis oma haiguse ajal aega ja kurbustas wäga, kui nimesid gipsi küljest ära kulusid.

See näitas tal palju huwitawam olema kui kõik mälestusealbumid ja muud niisugused asjad. — Kui ta 20 aastat wana oli, oli ta end ühe noore studentiga kihlata lastnud. Wiimane suri aga warsti peale kihluse ja Frefen Valle laulis töö juures jägedasti tema mälestuseks kurbasti laulu.

Megajalt hakkas ta jälle mõnd teist armastama: nagu näituseks uut õpetajat, uut arsti, — aga kui need naese wõtsid, siis kadusid ta tundmused. Selle eest jäi ta linnas aga ühe perekonnaga tuttawaks, keda ta enese poole kutsuda ehk ise nende wõeras minna wõis.

Mõnda elas Frefen Valle kuni 47. eluaastani ja jäi wabaks ja mehele minemataks.

Müüd ei mõtlenud ta sugugi enam meheleminemise peale.

Megajalt sündis temal iseäraline haigus, weri kogus pähe ja seejuures näitas talle terve ümbrus weripunane olema. Tohter ütles, et see kõik mööda läheb, kui ta 50 aastat wanaks saab. . .

Siis juhtus õnnetus. . .

Oma igapäewastel käitudel jäi ta alati ühe wana lehmehoga kokku, kes oma kapitalist elas ja weel rahuloldawalt elas. Nad tundsid üksteist juba mitu aastat, sest wäikeses linnakeses tunneb ju pea igaüks teineteist. Õfimeest korda kokkusaades läksid nad ühestoos surruaiale, kus mõlematel kallid hauad olid. . .

Ta toetas Frefen Valle kõndides, ja wiimane laenas talle jälle oma lillewalamise kanni. Kord kutsus Frefen Valle teda enese juurde külasse.

Warsti pärast seda külaskäiku näitas ta inimestele kuld-sõrmust sinise kiviaga. „See on — kingitus!“ seletas ta ise. Aga kellelt? Selle üle ta waitib, nagu haua.

Ühel ilusal päewal saab terve linn teada, et Frefen Valle wa Kaugile mehele läheb, kes enne korstnapühkimise töökoja peremees oli.

Frefen Valle naeratab ainult, nagu tahaks ta inimestele mõista anda, et neid warsti iseäraline nähtus ootab.

Ma Kaug waitib, waitib lihtsalt. . .

Ja siin juhtubgi midagi. Et oma auu peasta, jutustab Frefen Valle „puhast õigust“: et nad kihlatud on ja et ta teda suudles.

Asi oli järgmine. Kaug tahtis ta uut wedru leentooli proowida ja istus sinna peale, ja Frefen Valle temaga ühel ajal. . . Ja waewalt jõudsid nad mahaistuda, kui Kaug teda suudles. . . ja peaaegu huultele:

Sel filmapilgul ütles wanapiiga talle: „Ma ei lähe sulle mehele, kui ju lapsed sellega mitte nõus ei ole! Ma saan neile hea ema olema! Ja ta hõbe lauandusidgi ei taha ma omale, las need peale lastele jääda!“

Mii rumalasti läis ta Kaugega ümber! Ja wiimane tõendas talle, et mitte uneski mõtlenud ei ole oma lastele wõerasema kodu tuua, kes ju isegi juba täiskaswanud on!

Frefen Valle läheb õpetaja, linnapea ja kohtuniku juurde ja lasseb neil allakirjutada, et ta kui auus, puhast ja neitsilik tütarlaps tundub on.

Ta tahab, et Kaug wangi pantaks, — selle eest et ta puhast, ilmsüüta tütarlast suudelda julges. Politseiametnik kõigutab kaebuse peale ainult pead ja teatab, et inimest omegi jellepärast wangi ei wõi panna, et ta teda, peaaegu huultele suudles.“

Siis wõtab wanapiiga otsuseks kuninga juurde abi paluma minna, kuid kohtunik tõendab et see teda vastu ei wõta. . .